

Viviane: ‘Ik ontwijk de dood niet. Ook het ouder worden schuw ik niet. Ik heb geen panische angst voor verval. Voor elke rimpel die ik zie, heb ik gewerkt’

van de ligwonden, je legt hem in je schoot, een gehavende jongen, vel over been. Je denkt: alles wat ik als moeder kan doen, is hem proberen gerust te stellen. Ook al zegt hij: “Zie me hier liggen, net een baby.” Je hoort jezelf zeggen: “Het is goed.” Je wilt dat jouw zoon in zijn waarde blijft, dat hij getroost wordt. Je wilt geen sentiment, begint niet te huilen. Het is wat u zegt, Simone, ook op zo’n moment wil je dat kind niet nog ongelukkiger maken. Als je ook maar een kleine lach op dat gezicht kunt toveren...’ (*stokt, kijkt naar Simone die huilt, twee paar handen grabbelen naar elkaar*)

Simone: ‘Sorry.’

Viviane: ‘We gaan ons toch niet verontschuldigen voor ons grote hart, hè, Simone?’

Simone: ‘Ik praatte niet, deed maar, ook dat is moeder zijn. Een kind komt uit je schoot, maar vooral uit je hart. Hoe wij toen afscheid namen, dat was ons, dat was ik. Het zit ook in mijn karakter. Ik denk nooit aan mezelf.’

Viviane: ‘Ik herken dat. Mensen zeggen me soms: bind in, laat varen, kies voor jezelf. Maar nee, ik vind dat ik er voor dat publiek moet zijn. Hen iets geven, is een deel van mijn geluk.’

Simone: ‘Ik begrijp u perfect. Delen omdat je dat het beste kan.’

U hebt ook een soort publiek, Simone. U werkt in talloze verenigingen en u zingt op familiefeesten.

Viviane: ‘En ik hoorde dat u accordeon speelt.’

Simone: ‘Op vraag van Mario ben ik dat na zijn dood beginnen te leren. “Niet in een zwart gat vallen”, zei hij vaak. “Blijven zingen, en mama, leer accordeon spelen, je hoort dat zo graag.” Ik speel vooral ’s nachts, als het rustig is.’

Viviane: ‘Muziek loutert. In Australië zei iemand me: “You’re an ukelele woman.” Nu, die ukelele staat nog in de kast, maar op een dag zit ik in een schommelstoel “Runnin’ wild” te tokkelen.’

Muziek was een constante voor Mario, melomaan, operafreak, goede zanger ook. U, Simone, hebt hem zelfs het leven ‘uitgezongen’ met het lied ‘Ik ken een stad hoog in de wolken’.

Simone: ‘Muziek heeft hem begeleid. Hij is zo op de wereld gekomen en zo van de wereld afgegaan. Al van toen hij baby was, heeft hij z’n moeder horen zingen.’

Viviane: ‘Dat méént u niet! Ik heb zelden verhaaltjes verteld, maar altijd gezongen voor mijn kind. Kinderliedjes, zachte melodieën, af en toe Schubert. Muziek overschrijdt de grenzen en dat zit ook in *Tot altijd*.’

Niet alleen in de muziekwereld van Mario werden jullie meegetrokken, ook in zijn entourage: vrienden, bekende SP.A’ers, ministers, gouverneurs, burgemeesters.

Simone: ‘Voor mij is iedereen gelijk. Die houding heb ik sinds ik kind was. Ik moest opkijken, zei men, naar de burgemeester, de priester, de dokter. Maar ik was even beleefd tegen een arme mens als tegen de dorpspastoor. Het maakte niets uit, of ik nu koffie uitschonk voor Mario’s vrienden of voor Vande Lanotte, Stevaert of Freya Van den Bossche.’

‘We zijn familie’

Ik heb u in die periode ook ingehouden kwaad gezien.

Simone: ‘We koesterden de momenten samen, in familie, met Mieke en Martin erbij, Mario’s broer en zus, en met Ruben, Mario’s zoon. Maar die persmolen bleef maar draaien. Journalisten liepen in en uit, omdat Mario zijn verhaal aan de buitenwereld wou meegeven. Wij draaiden erin mee en ergerden ons. We werden geleeft.’

Viviane: ‘En nu heb je de film, een bijzonder eerbetoon, maar tegelijk die molen. Ik zoek dat ook niet op, al die aandacht. Ik geef zelden interviews. Dit is een uitzondering wegens deze ontmoeting.’

»